

விவரம்

62

நவாலியை பிறப்பிடமாகவும் சுதாமலையை
வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட—

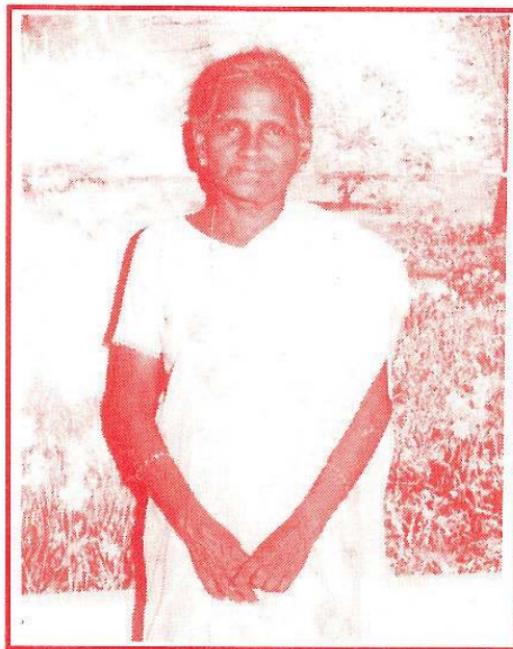
அமர்

திருமதி. ஜெகதீஸ்வரி இராஜரட்னம்
அவர்களின்
அயரத்துவம் குறித்த
நினைவு மலர்

சிவமயம்

சிதம்பரநாதர் தமிழையர் தமிழையர் செல்லாச்சி
தமிழகீனின் அன்பு மகஞும் சிவக்கொழுந்து
இராஜரட்டைத்தின் அன்பு மணைவியுமாகிய

அமர் ஜேகத்ஸ்வரி இராஜரட்டைம்

தோற்றம்

23-12-1918

மறைவு

30-3-1995

திதிவெண்பா

பவவருடப்	பஞ்சமியம்	பாடுபெறு	சதுர்த்தியும்
நவவருட	நாட்புதனும்	நலஞ்சேர—	தவவருட
பங்குபிறை	யானிடத்தே	பங்குனியில்	சென்றடைந்தாள்
பொங்குஜேக	தீஸ்வரியாம்	பொன்	

விநாயகர் வணக்கம்

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின்தூஸம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகந்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்று கிண்றேனே.

முதலாம் திருமுறை

நன்றுடையானைத் தீயதிலானை நரைவெள்ளோ(று)
ஒன்றுடையானை யுமையொருபாக முடையானைச்
சென்றுடையாத திருவுடையானைச் சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடையானைக் கூறவென்னுள்ளங் குளிருமே.

இரண்டாம் திருமுறை

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால வாயான் திருந்தே.

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல விணைதடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தென்
உளமே புகுந்த வதனால்
ஞாயிறுதிங்கள் செவ்வாய் புதன்வியாழன்வெள்ளி
சவிபாம் பிரண்டுமுடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

மூன்றாம் திருமுறை

நிரைகழ ஸரவஞ் சிலம்பொலி யலம்பு
நிமலர்நீ நணிதிரு மேனி
வரரைகழு மகளோர் பாகமாப் புணர்ந்த
வடிவினர் கொடியணி விடையர்
கரைகெழு சந்துங் காரகிற் பிளவும்
அளப்பருங் கனமணி வரன்றிக்
குரைகட லோதம் நித்திலங் கொழிக்கும்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

நான்காம் திருமுறை

கூற்றாயின வாழு விலக்ககலீர்
கொடுமைபல செய்தன நான்றியேன்
ஏற்றாயடிக் கேயிர வும்பகலும்
பிரியாது வணங்குவ ஸெப்பொழுதும்
தோற்றாதென்வயிற்றின் அகம்படியே
குடரோடு தடக்கி முடக்கியட
ஆற்றேனாட யேனதி கைக்கெடில
வீரட்டா னத்துறை யம்மானே.

ஐந்தாம் திருமுறை

பெருக ஸாந்தவம் பேதைமை தீரலாம்
திருக ஸாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக ஸாம்பர மாயதோ ராணந்தம்
மருக ஸானடி வாழ்த்தி வணங்கவே.

ஆறாம் திருமுறை

அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தை யானை
அருமறையின் அகத்தானை அனுவை யார்க்குந்
தெரியாத தத்துவனைத் தேனைனப் பாலைத்
திக்கூளியைத் தேவர்கள்தங் கோனை மற்றைக்
கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக்
கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற
பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
பேசாத நாளொல்லாம் பிறவா நாளே.

ஏழாம் திருமுறை

பொன்னும் மெய்ப்பொரு ஞம்தரு வானைப்
போக மும்திரு வும்புணர்ப் பானைப்
பின்னை என்பிழை யைப்பொழுப் பானைப்
பிழையெ லாந்தவி ரப்பணிப் பானை
இன்ன தன்மையன் என்றாறிய வொண்ணா
எம்மா னைள்ளி வந்தபி ரானை
அன்னம்வை கும்வ யற்பழ னத்தணி
ஆசு ரானை மறக்கலு மாமே.

எட்டாம் திருமுறை

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்தஆ ரமுதே
பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருஞவ தினியே.

திருவெம்பாவை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கன்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே யென்னே
சதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

ஒன்பதாம் திருமுறை

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா வொன்றே
உணர்வுகுழ் கடந்ததோர் உணர்வே !
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே!
சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே!
அளிவளர் உள்ளத் தானாந்தக் கனியே!
அம்பலம் ஓட்டாங் காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
தெண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே!

பத்தாம் திருமுறை திருமந்திரம்

ஒன்றே குலமு மொருவனே தேவனு
நன்றே நினையின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கத்தியில்லை நாஞ்சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந்துய்மினே.

பதினேராந் திருமுறை அற்புக்குத் திருவந்தாதி

என்னை உடையானும் ஏகமாய் நின்றானும்
தன்னை அறியாத தன்மையானும் பொன்னைச்
கருளாகக் செய்தனையை தூச்சடையான் வாணோர்க்கு
அருளாக வைத்த அவன்.

பனிரெண்டாம் திருமுறை பெரிய புராணம்

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்ப பெற்றத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

திருப்புகழ்

காரணம் தாக வந்து	புவிமிதே
காலனானு காதி சைந்து	கதிகாண
நாரணானும் வேதன் முன்பு	தெரியாத
ஞானாட மேபுரிந்து	வருவாயே
ஆரமுத மான தந்தி	மணவாளா
ஆஹமுக மாறி ரண்டு	விழியோனே
குரர்கிளை மாள வென்ற	கதிர்வேலா
சோலைமலை மேவி நின்ற	பெருமாளே.

யாழ்ப்பானம் கதுமலையைச் சேர்ந்த காவன்சென்ற
திருமதி. ஜேகத்ஸ்வரி இராஜரட்னம் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு

கத்திர்பொலி செந்தென்ற கழனிகள் நடுவே
உதிர்பழந் தெங்கினம் உயர்ந்துமேல் எழுந்து
விண்ணக்கத் தாரகை விளக்கினம் பார்க்கும்
கண்ணகை அம்மன்காவல்கொள் பதியாம்
சாம வேதமாய்ச் சந்தங்கள் செய்த
சோம சுந்தரப் புலவனார் பிறந்த
நவாலி என்னுமோர் நற்றவ மண்ணில்
உலாவியே தமிழை உமிரென நினைத்த
பண்டிதர் பாட்டின் பயனுரை வேந்தன்
எண்டிசைப் புகழுமோர் இருந்தமிழ்ப் புலவன்
தம்பை யாவெனும் தலைவனும் அன்னான்
தும்பை மலினும் துல்லிய மனையாள்
செல் லாச்சியும் செய்திடு தவத்தால்
வியா லாட்சியும் அன்ன பூரணியும்
தயாள குமார சுவாமிக்கும் பின்னே
ஜேகதீஸ் வரியெனும் ஜெயப்பெயர் கொண்டு
தகவுடை மக்களெனத் தரணியில் உதித்த
இளைய மகளாம் இன்முக நங்கை
மழுலைப் பருவமே மதியிடை வாழ்வாய்க்
குதலை மொழிமினால் குவலயம் அளந்து
மதலை இவெளன் மகிழ்ந்துமே பெற்றார்
உகந்து முத்திட உய்வய தடைந்து
முகந்து கல்வியை முகிலெனச் பொழிந்து
சங்கர சுப்பையர் சங்கீத ஆசான்
செங்கரப் பெரியார் கீரடி போற்றி
இசைக்கலை பயின்று இனித்திடப் பாடல்
அசைக்கலை ஆர்மோ னியமதும் பயின்று
ஓருமனம் கலந்த ஒன்றிய வாழ்வாம்
திருமணப் பருவத்தின் திறமதை எட்ட
சுதுமலை வடக்கெனும் சுந்தரப் பதியை
வதிவிட மாகவே வாழ்வினில் கொண்ட
சிவக் கொழுந்தெனும் கீலனும் பெற்ற
தவப் புதல்வனாம் இராஜரட்னத்தை
மணவினை பேசி மகிழ்வற முடித்து
குணமுறை இல்லறக் குடும்பத்தைப் பேணி
பேவி பேவி சின்னம்மா என்றே
ஆவியில் அன்பில் அனைத்திலும் உற்றார்
இருந்தியே போற்றிட இருந்துமே வாழ்ந்து
கருத்தினில் மாஸ்டர் என்றே கணவனை
உருக்கமாய் அழைக்கும் உறவினர் பார்த்து
பெருக்கிய மனைவைப் பெறுவதும் செல்வப்

புதல்வியாம் மீன் லோசினி தணையும்
 புதல்வராம் வாம சிவனவன் பின்னே
 பரம சிவமும் விமல சிவமும்
 அமர வாழ்வெனும் ஆற்றலில் பிறக்க
 ஆஸ மரமென அவனியில் வாழ்ந்து
 கால வெள்ளத்தில் காலனின் கைக்கு
 அன்புடைக் கணவனை அவலத்தில் கொடுத்து
 இன்புடை வாழ்க்கைமில் இருந்துயர் அடைந்து
 மக்களை வளர்த்துமே பெரியவர் ஆக்கி
 மீன் லோசினியை கவிஸ்சிலே வதியும்
 நாரா யணமூர்த்திக்கு நல்மணம் செய்தும்
 மானிப் பாமிலே மதிப்புறு மெமோறியல்
 தானிப் பள்ளியில் தான்பணி புரியும்
 வாம சிவனெனும் வனப்புறு மைந்தனை
 வாம மேகலை வடிவினன் பத்மா
 ஆசிரியத் தொழில் புரியும் மலரிடம் கொடுத்து
 பேசிடும் பண்புடைப் பரம சிவத்தினை
 மண்ணது கனடா மதிப்புறு நாட்டில்
 கண்ணவன் சித்ரா காதலான் தன்னுடன்
 கீ.என். ஏ. எனச் சீர்பணி அமர்த்தி
 விமல சிவமெனும் வீறுடை மகனை
 மஸ்கன் கம்பனி மேல்நிலைப் பணியில்
 உயரவே இருத்தி இன்புறு நாளில்
 அடுதலை இன்றியே ஆவியைப் பறிக்கும்
 விடுதலைக் காக விமல சிவமும்
 விலையென உயிரை விடுத்துமே ஏக
 மலையென இடிவிழ மயங்கியே மனதும்
 ஏங்கியே மகனை எண்ணியே வாழ்ந்து
 தாங்கியே துயரம் தானதைத் தனிந்து
 விதிப்படி வாழ்வெ விழைந்திடும் என்ற
 மதிப்படி வாழ்ந்து பங்குனித் திங்கள்
 புதன்பெறு கிழமையில் புவித்தொடர்பு அறுந்து
 சுதம்பெறு இறையடி சரணமே என்று
 பஞ்சமி பட்டந்த சதுர்த்தசி திதியில்
 நெஞ்சுசகம் எல்லாம் நினைப்பவர் எங்க
 பிள்ளைகள் பதற பேரராம் மக்கள்
 சுகன்யா மயூரன் நிசாந்திகா வாஹினி
 வக்ஸ்மன் என்றிடும் மழுலைகள் ஏங்க
 நல்மன ஒருத்தியை நாம்பிரிந் தோமென
 இல்லவர் உள்ளவர் இனியவர் ஏங்க
 மாமி மாமி மாமி என்றே
 மாண்புடை மருமக்கள் மனதும் ஏங்க
 ஒளிவடி வானதோர் ஒள்விடையானின்
 ஒளியடி ஏகினள் உத்தமி யானே.

நன்றி

எங்கள் அன்னையை இழந்து நாம் அருந்துபரீல்
மீதந்த வேவளையில் எங்கள் வீட்டிற்கு வருகை தந்து
எமது துயரத்தில் பங்கெடுத்துக்கொண்ட
உற்றார், உறவினர், நண்பார்களுக்கும் மற்றும்
தொலைபேசியிலும் கடிதங்கள் மூலமாகவும்
ஆறுதல் சொன்னவர்களுக்கும் அந்தியேட்டிக்
சீரியைகளில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கும்
எங்கள் நன்றீகள் உரைத்தாகுக.

இப்படிக்கு
பிள்ளைகள், மருமக்கள்
பேரப்பிள்ளைகள்

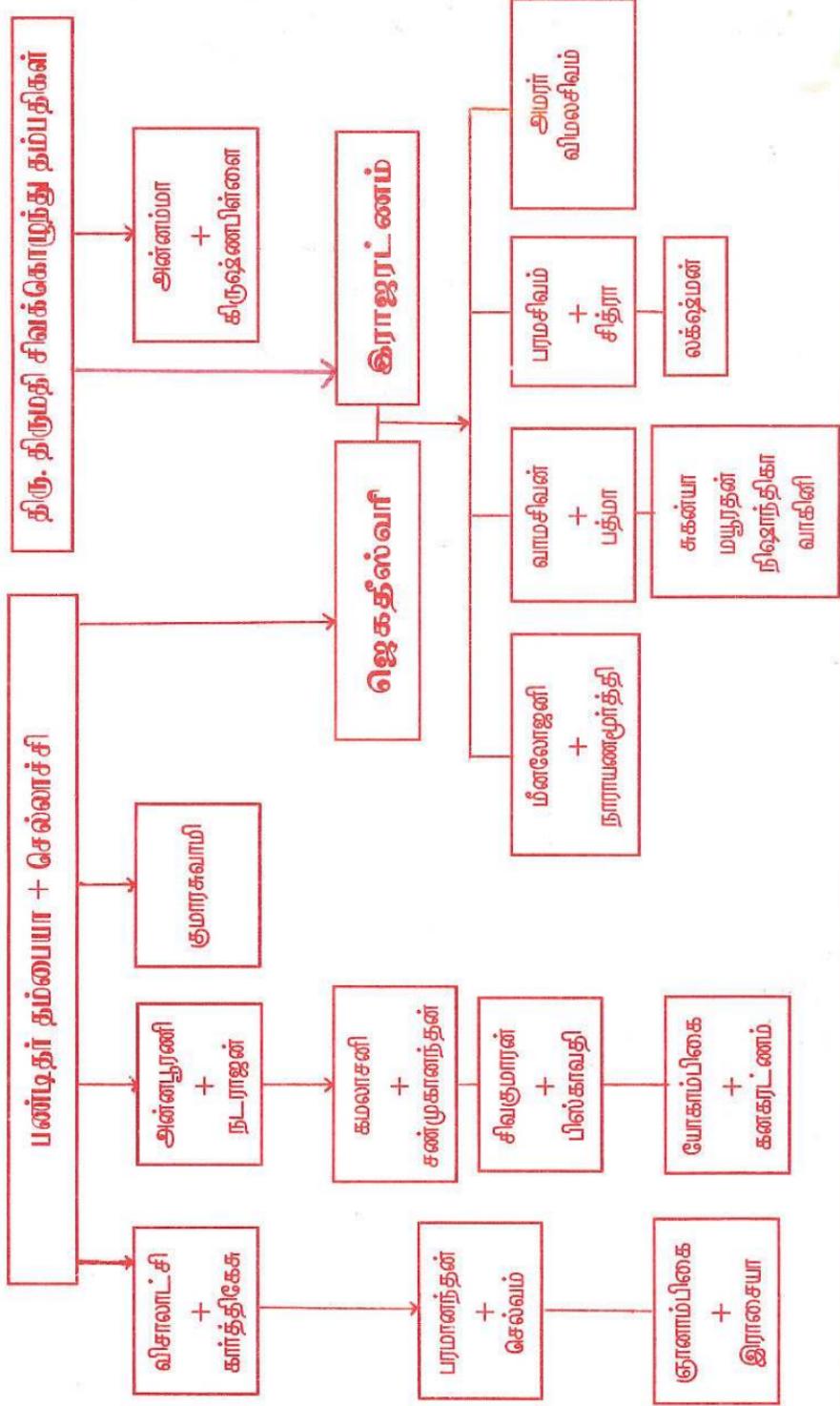

"எல்லோர்க்கும் இனியாய்"

திருவும் தமிழும் சிறந்த குலத்தில் பிறந்து
சிவனெறி ஒழுகி சிறந்த இல்லத்தரசியாய்
அன்பு நிறை அம்மாவாய் அருமைமிகு மாமியாய்
ஆசைப் பேத்தியாய் அயலாரின் தோழியாய்
உறவினரை கொண்டாடும் உயர் குணவதியாய்
உலகோர் போற்ற வாழ்ந்து அனைவரையும் மகிழ்வித்த — நின்
திருமுகம் என்றும் எம்நினைவில் நிற்கும் — நின்
இனிய சிரிப்பொளி என்றும் எம் செவிகளில் ஒளிக்கும்
அன்புசேர் நின் சீவான்மா அரண்டி அடைந்து
இன்பநிலை எய்த ஏத்துகிண்஠ோம்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

அன்புடைமை

அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாம் ஆர்வலர்
புங்கண்நீர் பூசல் தரும்.

அன்பிலர் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு.

அன்புசனும் ஆர்வம் உடைமை அதுானும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.

அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு.

அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அதே துணை.

என்பி லதனை வெயில்போலக் காடுமே
அன்பில தனை அறம்.

அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்த் தற்று.

புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப்பு அன்பி வவர்க்கு

அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.